

אב בית החייל

הפשקווילים, הקללות והמכות שסופגים הצעירים החרדים המתגייסים לצבא, העירו את אהרן גרנות למשימה חדשה בחייו: לספק להם קורת גג בטוחה. העיתונאי מהשבועון החרדי "משפחה", שסיקר מלחמות ומהפכות בכל העולם, בלי לדבר אנגלית שוטפת, פשוט לא מסוגל לסבול כשילד מושלך אל הרחוב: "לכל אחד מהם אני מתייחס כמו לבן שלי"

ריקי רט | צילום: מרים צחי

אב בית החייל

"הם שילמו מחיר כבד כדי לשרת את עם ישראל ונזרקו מהבית". גרנות עם "הילדים שלו"

כשרוני, חייל מבית חרדי, הושבע לצה"ל, הוא ערך סיום מסכת לצד הטקס המרגש. אבל כסכיבת מגוריו לא קיבלו את המחווה בהתלהבות. עם הפיכתו לחייל מן המניין הופצו שקוילים

בגנותו, ובהם הוא כונה "חרד"ק" – עלבון שמיסד על ראשי תיבות של "חרדי קל רעת", או אם תרצו הלהם של "חרדי" ו"ח"ק".

כשעיתונאי השבועון "החרדי" "משפחה" אהרן גרנות שמע על כך הוא לא היה יכול לעמוד מנגד, והומוין את רוני לשבת בביתו בקריית־ארבע. השניים שמרו על קשר מניוני לאחר מכן, אבל אחרי שנה, כשגרנות היה מעורב בהקמת ישיבת הסדר חרדית, הוא התקשר אל רוני בבקשה שיבוא להרדין בישיבה. רוני נאלץ

לספר לו שכבר אינו משתייך לעולם החרדי. "אני כבר לא ברמה הרוחנית שאתה חושב", הוא אמר. "נהיית מורחזקי?", שאל אותו גרנות. "לא צריך להגזים", ענה רוני, ספק בצחוק ספק ברצינות. "נהיית חילוני". מצוויר בפיצה חמה וקולה קרה נסע גרנות למוצב מול עזה, ושם במשך שתיים וחצי גולל בפניו רוני את שעבר עליו עד שהפך לחילוני. הקהילה החרדית נידתה אותו, המשפחה גירשה אותו. תלוש מכל המוכר לו החליט רוני לעזוב את כור מחבבתו. בסוף השיחה גרנות הומוין אותו לעוד שבת בקריית־ארבע. רוני נהנה מהאוירה ומהחברת, לפני שעזב הציע לו גרנות: "עבר לגור פה, במקום להיות זרוק בדירה של האגודה למען החייל ולשבת בין ארבע קירות לבד, בלי שאף אחד ידאג לך ויחכה לך. בוא לגור פה ליד, בקהילה תומכת". רוני ייחכה לך. בוא לגור שר ליד, גרנות שכר לו גרים רהיטי יד שנייה, ודאג לו למשפחה מאמצת. לאט־לאט החלו להגיע אל גרנות עוד ועוד חיילים חרדים שנוקקו לעזרה כזאת או אחרת, וכך הוקמה עמותת "עושי חיל" המלווה חיילים בודדים חרדים. גרנות הפך להם לאבא ולאמא.

העמותה מחזיקה חמש דירות בקריית־ארבע. את שר הדייה משלם בצאת דרך תוספת למשכורת של החיילים, וכל השאר – אוכל, סיוע בביגוד וכי – מגיע מתרומות.

מלבד גרנות שותפים בעמותה גם אהרן קורץ, מאיר דנא פיקאר ואלימלך קרן – שבשעות לא שעות אוספים ריחוף כשביל החיילים מכל רחבי הארץ – ואבינועם נואלמן, שנתון ייעוץ משפטי לעמותה.

כמה רחוק ילך גרנות כשביל הילדים "שלו"? עד סוף העולם, כפי שממחיש הסיפור הבא. בנר ראשון של תנוכה השנה, שהיה במוצאי שבת, התקשר אל אהרן חייל בודד שנמצא איתו בקשר קרוב ומשתר בהר רוב ("אחריי זה רק התיובאללה"). הם שוחחו בכל יום. "זה חייל שלא יכול ללכת לישוב בלי להגיד לילה טוב. גם אם זה בארבע בבוקר, הוא מתקשר אליי". בעודו בצפון הרוחק הרשה לעצמו החייל לחלום בהקוץ: "אה, אהרן, איך אני רוצה לאכול איתך סופגניות, לשיר איתך שירי תנוכה, כמה חבל שלא נוכל לעשות את זה באמת".

גרנות לא היה יכול לשאת את העצב של החייל, וכמה דקות אחרי השיחה התקשר למפקד המחלקה שלו. "שאלתי אותו: מה הסיכוי שאני מפתיע את ד' בהר רב?". אחרי מחשבה קצרה ענה לו המ"מ: "זה יעלה לך בשלושים סופגניות לכל החבר'ה, וברבר תורה". למחרת, אחרי שעות של נסיעה בערפל וגשם, הוא הגיע להר רב. את ד' העירו אחרי משמרת בחמ"ל.

כשחת עורר אמר: "מצחיק, אני רואה את אהרן בחלום".

כשנודע לו שהוא לא חולם הוא בכה וצחק, וכולם ככו

יחד איתו. "זו רמת הטיפול שלי בחיילים", אומר גרנות. "כל אחד מהם אני מתייחס כמו לבן שלי".

איתי אנגל פתאות מטולטלות

גרנות (64) נע כבר שנים בין המגזר החרדי למגזר הדתי־לאומי, ובחורה. לדבריו, הוא לא מרגיש קודע. "אני

בעד שכולם יתגייסו, ושכולם ילמדו תורה. מצוות הגיוס חשובה מאוד ולא נועדה רק לבני ישיבות ההסדר. כולם צריכים להתחלק בנטל הגיוס, וכולם צריכים להתחלק בנטל התורה. מצוות הגיוס מיועדת גם לחרדים, ולימוד תורה מיועד גם לחילונים".

הוא נולד במאי 1963 בבני־ברק, בן בכור למשפחת גרנביץ, מחסידי גור, ונבקר אהרן אייר – על שם מנהיג

הלח" אברהם שטרן, שכינוי המצחרת שלו היה "אייר".

"הוא היה זרקו מהדלת ואת הרכוש שלו זרקו מהחלון. צררנו את הדברים בשקיות אשפה, כמו פליטים. הבאתי אותו לקריית־ארבע בלי כלום, וחברים טובים גייסו בשבילו ריהוט וכלי בית. בחג הוא כבר היה 'מסודר'"

אף שגרנות עזב לאחרונה את תפקידו כסגן עורך "משפחה" כדי להקדיש יותר מזמנו לפעילות בעמותה, הוא מתכוון להמשיך לכתוב בעיתון במינרן נמוך יותר. הוא נחשב לכתב שטח ותיק, שלא מהסס לסכן את עצמו ולנסוע למקומות מסוכנים ברחבי העולם. בלי דרכון זר ובלי אנגלית מהוקצעת הוא מעיץ איתי אנגל, בגרסת הפאות המסולטלות. "כתב שטח נוסע לשטח, ומה שהוא רואה הוא כותב. הוא לא כתב אינטרס. גם כשאפשר לקחת את המידע מהאינטרנט אני יוצא לשטח, וכמעט לא מראיין בטלפון. אין כמו לשבת עם בנאדם פנים מול פנים. זה כובש אותו".

הוא סיקר את המלחמה בעידאק ב־2003, ואת המהפכה הכתומה באוקראינה ב־2004; הוא עבר כשרה הקרב בין גיאורגיה לרוסיה בקיץ 2008, ונשלח להדרו אחרי הפיגוע במומבאי בסוף אותה השנה; היה בבית הנבחרים בקירגיזסטן כשפרצה שם הפיכה צבאית ב־2010, וסיקר את המהפכה בתוניסיה ב־2011, במהלך "האביב הערבי"; היה בעזה במפקדת החמאס ב־2005, וסיקר את המלחמה בין רוסיה לאוקראינה.

המסע הראשון שלו היה למצרים לפני כ־15 שנה. הוא נסע להביא תמונת מצב ערכנית של יהדות מצרים רגע לפני גיליון פסח של "משפחה", אחד משני הגיליונות המושקעים ביותר בשנה. בסיוע משרד החוץ והשגריר דאו באלכסנדריה ביקר גרנות את היהודים הספורים שנותרו במדינה.

בהודו, כשהגיע לסקר את הפיגוע במומבאי, הוא פגש רופא שהיה בתהליך גידור ולווה בידי השליחים גבי ורבקי הולצברג, שנרצחו בפיגוע. לאחר הפיגוע הוא שמר על גופות הנרצחים כדי שלא ינתחו אותם לאחר המוות. גרנות סיוע לו לעלות לארץ וליווה אותה בתהליך הגידור, וכיום הוא מתגורר בקריית־ארבע ועובד כרופא במרכז הרפואי מעייני הישועה בבני־ברק.

ב־2011 יצא יחד עם הצלם ינון פוקס ללוות פליטים מלוב לתוניסיה. לפני צאתו למסע הוא הלך לקבל את ברכתו של הרבי מגור. הרבי בירך אותה בהצלחה ויעץ לו לקבל אישור לכתבה ממשלת תוניסיה. מהר מאוד האישור התברר כחינוי. יחד עם עוד צלם – אלי קובין – עמדו השלושה בחזית משרד ראש ממשלת תוניסיה כדי לסקר את הפגנת הפליטים הלובים במדינה. בתוך ההמולה פתאום גרנות שם לב שהצלם פוקס נעלם. אחרי כמה דקות הבין שפוקס נצמד בידי כוחות הביטחון. "עמיתי כלב בינה עויבת ולא ידעתי מה לעשות". למי לצלצל? להגשתי אחריות כלפי הצלם, הרי יאזנו במשימה משותפת. את מי אני יכול להפעיל כדי שישתחרר אותו?". כשהוא מבוהל ומויסר על שסיכן כך את הצלם, הופיע פתאום פוקס. התברר שהוא הראה לכוחות שעצרו אותו את האישור שקיבלו מהממשלה. "הרגשתי שהרבי שומר עלינו מרחוק", אומר גרנות.

אצל חמאס בעיניים קשורות

אחד המקומות המסוכנים ביותר שנכנס אליהם היה קרוב מאוד לבית. בשנת 2005, הורשיות אחרי ההתנתקות, קאדים ורבנים ארגנו כנס על בתי הכנסת בגוש קטיף. אחד הרבנים פנה לגרנות וביקש שייכנס לרצועת עזה לבדוק את מצב בתי הכנסת. גרנות, שאף פעם לא אמר "לא" למשימה כזאת, נכנס לעזה ברכב של האו"ם, וכדי שלא יהוו אותו התחפש ושם לראשו פאה.

"קשרו לי את העיניים והכניסו אותי למפקדה של החמאס", משחזר גרנות. למרבה האכזבה החליט המאמאניק האחראי שגרנות נראה יהודי, וסייב להכניס אותו לבית הכנסת. בתוך פיצוץ הוא הבטיח שיקח את גרנות לראות מתיכן יורים לכיוון ישראל. "יצאנו וראיינתי את המתבלים שירים. שאלתי אותם: אתם מטומטמים? הרי ברגע שאחווז לנבולות ישראל אני יכול לתת לצבא ולשב"כ את מיקומכם". הם אמרו לי שאנחנו הישראלים מטומטמים, כי יום יורים מלך מרכיזי אוכלוסיה, וחיל האוויר יודה לשטחים פתוחים".

בכל מטעותיו הסתדר גרנות בלי יכולת לשוחח באופן שיטף באנגלית. "אין לי אנגלית טובה. כשראייתי מנהיגים אוקראינים תרגמו לי, במצרים הסתדרתי. לא תמיד הצד השני בכלל מבין אנגלית. חיפש פרנסו. 'קיבלתי על עצמי לא להתפרנס מהתורה', הוא אמר. כך החל לעבוד בעיתונות – תחילה ב"קו עיתונות רחוק", משם החל לעבוד "יום השישי", וב־17 השנים האחרונות כ"משפחה".

צילום: מארקן יונתן - לעית

"המחשבה שהייו נעולים לאבד אותו קרעה את לבי". מאיר בבלובסקי, "הבן השישי" של גרנות, שנפצע בפיגוע, עם הנשיא ריבלין בבית החולים

החילוני: בעטתם בנו, לא אכפת לכם מאיתנו, עכשיו חפשו אותנו בבקו"ם. אבל זה לא קרה. הציבור המשיך להתגייס. קריסה אצלי התאריה של מדינת ישראל כראשית צמיחת גאולתנו. על איוו צמיחה מדברים? מחריבים כן אוי שויבים".

הכעס כלפי המדינה וכלפי הציבור הדתי־לאומי, ומשבר האמון במנהיגות רבני הצינות הדתית, התבטאו בחזרות של גרנות לכור מחבבתו: לפחות בלבושו הוא חוזר להיות חסיד גור. "באותה תקופה הייתה החתונה של הבן האחרון של הרבי מגור. מצד אחד היה משבר מנהיגות גדול בצינות הדתית, וממול זה ראיתי את הדמות הכבירה של הארמו"ד מגור, שיש לו פנים מלכותיות ממש. הסדר מסביב, המשמעת. זה עשה בי מהפך".

כאב למשפחה ברוכת ילדים, הוא ידע שלא יוכל להחיל את השינוי גם על בני משפחתו. "כינסתי אותם ואמרתי להם: הולך להיות מהפך שמתבטא רק ב, ושם רבב בבית לא הולך להשתנות

חוץ מהלבוש שלי. ובאמת, לא שיניתי סדרי עולם. לא הצבאתי את הילדים ממוסדות החינוך, והכול המשיך רגיל לגמרי. רק אני השתנית, ורק בלבושו. ולמה אני מרגיש 'בלבוש'? כי עם הזמן הבנתי שלא באמת השתנית באופן פנימי. אי אפשר לשנות חינוך שאתה גדל עליו בישיבה. אי אפשר".

בחלוף הזמן שכך כעסו של גרנות על המדינה. "כי כמה אתה יכול לכעוס? פתאום התגלו עוד דברים שהצבא עושה, חוץ מלפנות יישובים, הוא גם מגן עלינו". במקביל גם ילדיו גדלו, ועם השנים הוא הבין שסגנונו הופך לנטל עליהם. "אף אחד

בקריית־ארבע לא אמר משהו – אולי קצת התווכחו איתי, היו שהסכימו איתי, היו שפחות, אבל לא החרימו

אותי. אבל הבן הקטן שלי התחיל ללמוד בישיבת חצים, והרגשתי שהוא מתפרד בכל פעם שאני מגיע לבקר אותו בלבוש חסידי. הבת שלי הייתה בשירות לאומי והקפדתי לבקר אותה, למרות חילוקי הרעות בינינו – הקפדתי על זה, והרגשתי שאני עושה לה כבוד. לאמיליאת הבנתי שעשיתי שטות. התחלתי להעמק בכתבי הרב קוק ממבט שונה, יותר מבוקר, והבנתי שטעייתי".

הכול מסתדר", הוא אמר. "תמיד יש מישור שיש לו אינטרס שתבקר במקום מסוים, והוא יעזור".

איפה היה רבי ממוזיז לבקר?

"דווקא במקומות כמו עיראק לא פחדתי לבקר.

העיראקים נחמדים מאוד. הם סבלו מסדאם חוסיין ואהבו את זה שיהודי־ישראלי הגיע אליהם. הם סיפרו כמה הם התגעגעו לישראלים. בעזה, לעומת זאת, באמת פחדתי. בהלך ליוו אותי מהאו"ם, אבל בחזר שמו אותי כמזנית עם נהג ערבי. רעדתי מפחד. אבל את רואה שאני פה, ולא היו עציות למען שחרור העיתונאי החטוף גרנות".

איך אשתך מנויבה למסעות המסוכנים האלה?

"היא השלימה עם זה, זו העבודה".

איזו משימה לא הצלחת להשלים?

"היו הרבה. רציתי לנסוע לאיראן. לא הצלחתי.

כמעט הייתי בפתח לשכתו של מובארק, אבל ברגע האחרון זה התבטל. מאוד רציתי להיות באביב הערבי במצרים, אבל הייתי בתוניסיה ובלבנוש. רציתי להיות הכי קרוב לראעש, ולא הצלחתי. מי שאין לו דרכון זר לא יכול להגיע".

למה אנשים מוכנים להתראיין לעיתון חרדי, שאפילו המגזר החילוני לא נחשף אליו?

"משפחה" הוא השבועון היהודי

הגדול בעולם, שיוצא מדי שבוע בעברית ובאנגלית. למה טראמפ התראיין אלינו? הוא מבין שזה קהל חשוב. זה עיתון שהוא אימפריה, יוצא בכמה ארצות בעולם, ואנשים יודעים את זה. הם מבררים עלינו".

פס לבן בכיפה

גרנות נע כאמור על קו

התפר שבין המגזר החרדי למגזר

הדתי־לאומי. למשה לא אחר

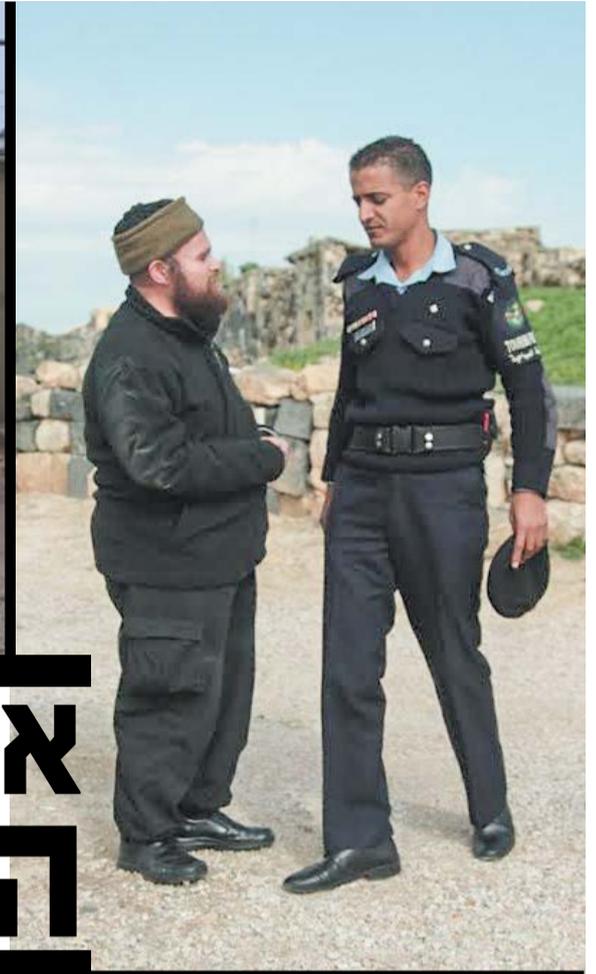
ההתנתקות – שגומה לו לשבר גדול –

הוא נכנס לתקופה בת כמה שנים שבה נהג כחסיד גור.

"קיבלתי טראומה קשה מהגידוש", הוא אמר. "היה

אכפת לי מאוד מהפראיידיות של הציבור הדתי־לאומי.

בעטו בנו, ולאף אחד לא היה אכפת. בתליאביב בתי הקפה היו מלאים. וכותה של כל ממשלה, וגם של ממשלת שרון, החליטי מה שהיא רוצה. אבל מה עם העמק בכתבי הרב קוק ממבט שונה, יותר מבוקר, עצמו? הייתי בטוח שעכשיו הציבור הזה יגיד לציבור

אב בית החייל

ללא דרכון זר, ללא אנגלית מהוקצעת. מסעות גרנות ברחבי העולם, מימין עם כיוון השעון: בירדן, בארגנטינה, בדרום קוריאה ושוב בארגנטינה צילומים: אלי קובין

"רוב הציבור החרדי נגד אנשי המיעוט הזה, גם אם אולי מפחדים להתבטא נגדם. גם בעיתונות החרדית כותבים נגדם, חוץ מ'הפּלס' שנותן להם גיבוי. אני בעד לקחת את המפגינים ישר מהצמתים לגיוס כפוי"

וליוו אותם בתהליך הגיור. את אחד מהם, אלכס, מגדיר גרנות כבנו החמישי. "הילד השישי" הוא מאיר פבלובסקי, שעלה לארץ לפני 11 שנה. גרנות ליווה אותו בתהליך הגיור במכון מאיר, והביא אותו לקריית-ארבע. לפני כשנה הוא נפצע קשה בפיגוע דקירה בקריה. הרופאים נתנו לו סיכוי של 10 אחוזים לשרוד, אבל מאיר לא ויתר, נלחם, הבריא ואף הציע לחברתו נישואין. השניים נישאו בקיץ שעבר, וגרנות ורעייתו ליוו אותם כהורים. "מאיר הוא כמו הבן שלי. המחשבה שהיינו עלולים לאבד אותו קרעה את לבי", אומר גרנות. "הייתי בהרבה אירועים מסוכנים בקרייה שלי, אבל אפשר לומר שפחד אמיתי חשתי רק אז, ברגעים שבהם אמרו לי שאולי הוא לא ישרוד". לפני שבועיים הפגינו חרדים ברחבי הארץ במחאה על מעצרו של עריק חרדי בידי המשטרה הצבאית. גרנות מאמין שהמפגינים – שנקטו אלימות ברוח קמפיין החרד"קים במיועד להפחיד את המתגייסים מקרב המגזר – מייצגים מיעוט קטן וקיצוני. "הם לא מייצגים את המיינסטרים של המגזר החרדי", אומר גרנות. "רוב הציבור החרדי נגד אנשי המיעוט הזה, גם אם אולי מפחדים להתבטא נגדם. גם בעיתונות החרדית כותבים נגדם, חוץ מ'הפּלס' שנותן להם גיבוי. אני בעד לקחת את המפגינים ישר מהצמתים לגיוס כפוי. מי שיש לו זמן לסגור גמרות וללכת להפגין ברחובות – ועל מה? על שועזרים עריקים? – צריך להתגייס.

< גב הגמל נשבר, לדבריו, כששמע את אשתו משוחחת עם שדכנית בקשר לבתו. "היא אמרה לה שלמרות שאני לבוש בבגדים חרדים, הבית דתי-לאומי. הבנתי אז שאני נטל על המשפחה שלי. נטל על אשתי, על הילדים". הוא חזר למגזר. בתחילה החליף את כיפת הברד השחורה לכיפה שחורה סרוגה, ועדיין הקפיד על לבוש חסידי בשבת. לאחר הניצחון של הבית היהודי בבחירות החלו גידופים כלפי חובשי כיפות סרוגות מצד רבנים במגזר החרדי. "לא יכולתי לשתוק, והחלטתי סופית לצאת מהארון. ברגע ששמעתי רב מסוים מקלל את המגזר הדתי-לאומי, ביקשתי מבתי שתסרוג עוד שורה לבנה על הכיפה השחורה". כשהעלה את התמונה עם הכיפה החדשה לפייסבוק, לא עברה דקה לפני שצלצל הטלפון: באתר החרדי "כיכר השבת" ביקשו שידבר על המהפך. "ברגע הראשון אמרתי להם שזה משהו פרטי שלי, אבל אחרי דקה אמרתי: אני איש ציבור, וכן, אני צריך לתת דין וחשבון לקהל הקוראים שלי. כך נולד הטור 'מחשב מסלול מחדש'". הטור, שעסק במהפך של גרנות, פורסם ב"כיכר השבת" ונקרא בידי אלפים.

קדושים או קרביים
עמותת "עושי חיל" למען החיילים החרדים הבודדים היא לא פעילות ההתנדבות היחידה שגרנות מעורב בה. במשך שנים הוא ורעייתו לאה אימצו גרים

"צה"ל עושה כל מה שהוא יכול לטובת החיילים הבודדים, והאגודה למען החייל משקיעה את הנשמה ובאמת מסייעת לחיילים, אבל הם לא יכולים להצמיד אבא לכל חייל. זה בלתי אפשרי, גם אם רוצים. לכן אנחנו באהבה עוזרים להם לעשות את זה. אני משלים משהו שהצבא מכוח היותו גדול לא יכול לעשות. לחיילים הללו יש הורים, אבל הם לא בקשר איתם, ולכן אני מנסה ליצור בשבילם תחליף". על החיילים "שלו" הוא אומר שהם "שילמו מחיר כבד כדי לשרת את עם ישראל ונזרקו מהבית. בציבור החרדי קוראים להם 'חרד' קים', אבל אני קורא להם חרדים קדושים או חרדים קרביים. אנשים שעושים עבודת קודש בקור ובחוסם ובלי שום תמיכה משפחתית, כדי שאני ואת נשב בקפה ונרבר". הוא מספר על י', שנזרק מהבית בערב סוכות, אחרי שהודיע להוריו שהוא מתגייס. החשש של ההורים מפני השפעה על האחים האחרים, והחשש שי' יפגום חלילה בסיכויים של אחיו להתגייס עם משפחות מכובדות, הביאו אותם להראות לבנם את הדלת. הוא עבר לגור אצל אחותו, אך בשלב מסוים גם היא זרקה אותו מהבית. 'התקשר לגרנות, אמר לו שנזרק לרחוב ושיעביר את הלילה אצל חבר, ושכסוכות יבוא לדירה בקריית-ארבע.

"אמרתי לו: אני אבוא בחול המועד לקחת את הדברים שלך. ובכך סיימנו את השיחה", אומר גרנות. "ניתקתי את הטלפון ואמרתי לעצמי: הוא בטח יושב על המדרכה ברחוב ואני אומר לו שאני אבוא אליו בחול המועד? איפה אני חי? התקשרתי אליו ושוב ואמרתי לו: איפה אתה? אני בדרך אליך. ובאמת הוא היה ברחוב, הוא אמר לי שאין לו באמת חבר ללכת אליו. אותו זרקו מהדלת ואת הרכוש שלו זרקו מהחלון. צרנו את הדברים בשקיות אשפה, כמו פליטים. הבאתי אותו לקריית-ארבע בלי כלום, וחברים טובים גייסו בשבילו ריהוט וכלי בית. בחג הוא כבר היה מטורד".

חלק מהחיילים שאתה מאמין עזבו את העולם החרדי. המטרה שלך היא גם להחזיר אותם בתשובה? "אני אומר לחיילים שני דברים. דבר ראשון, מהרגע שפגשתי אותי אתה לא בורד יותר", אומר גרנות. "דבר שני, אני לא מנהל החשבונות שלך מול אלוקים. את החשבונות שלך עם אלוקים תעשה לבד. תשאירו אותי בחוץ.

"ושבים ליר שולחני אנשים גלויי ראש ואני מארח אותם באהבה גדולה. ראינו את זה בביתו של הרב קוק. כתוב: 'הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'. לא כתוב 'כדי לקרבן'. ברור לי ולהם שאם הם יחזרו בתשובה לא יהיה מאושר ממני, אבל גם אם הם יבחרו לא לחזור בתשובה, אני לא אגיד דבר. אני אוהב את הבריות, ומשתדל לקרבן לתורה. לא מזמן עליתי לאחת הדירות בשבת, ואחד החיילים שם בישל. לא אמרתי לו מילה. אבל הוא בא ואמר לי בעצמו: 'ראית אותנו מבשלים ולא אמרת כלום, אבל אני חשבת לעצמי איך אני יכול לעשות דבר כזה לאהרן. יותר אני לא אבשל בשבת'. בשבילי, 'הפי אנד' זה אם החייל אוכל טוב, ואם יש מי שמחבק אותו כשהוא בא הביתה".

אם אתה היית הכתב כאן, איזו שאלה היית מופנה לאהרן גרנות?
"אני חושב שהשאלה המרכזית היא מה מניע אדם לנטוש קריירה בשיאה, מקום עבודה בטוח, וללכת על דבר כזה".
והתשובה?
"אנחנו לא יכולים להטיף כל היום לחרדים לתרום, להתגייס, לא לעמוד בצד, ואחר כך לעמוד מנגד כשהם משלמים את המחיר הכי כבד שיכול להיות. ניתוק ממשפחתם, השפלה, נידוי, חרם. כשנשפתי לזה לא יכולתי להירדם בלילה, באמת.

"את יודעת מה עושה לי את זה? כשיצאתי עם החיילים לחנות בצומת הגוש, להצטייד בבגדי חורף, באתי רעב וחשבתני לאכול שם. כשהם התחילו להוריד בגדים מהמדפים לא הרגשתי את הרעב מרוב עונג רוחני. ידעתי שבלעדיי הם היו רועדים מקור ורעבים לחום וצמאים לאהבה ללא תנאים. זאת השליחות שהקב"ה הטיל לפתחי בעת הזאת, ונענית לה בשמחה ובענווה." ■

לתגובות: dyokan@makorrishon.co.il